

stemte Mening, at, naar man ikke tør driste sig til at nedlægge Bommene uden nogen særlig Affindelse, hvilket man naturligviis er fuldstændig berettiget til, og naar man af Billighedshensyn ikke vil fratage Kjøbenhavns Amt det Bidrag, som det gjenem Bommene faaer til sine Veies Vedligeholdelse, og saaledes lade det indtræde under de samme Vilkaar som hele det øvrige Land, — saa maa man hellere lade Bommene vedblive at bestaae. Jeg vil endnu gjøre en meget væsentlig Erindring imod, hvad den ærede Indrengsminister sagde. Han fremstillede Forholdet, som om det var en Byrde, der paahvilede Indbyggerne af Kjøbenhavns Amt, i Mod sætning til alle Landets øvrige Beboere, at betale Bompengge. Men hvis virkelig den hele Sag var en Sag, der kun angik Kjøbenhavns Amt, saa kunde man ganske trostlig overlade dens Ordning til de Vedkommende selv, idet man efter min Anskuelse ikke kan gjøre nogen Forskjel mellem Amtsrader og Amtets Indvaanere. Det er Amtsrader, der er den rette Bærg for Amtets Indvaanere; og det er til Amtsrader, at Amtets Indvaanere skulle henvende sig og gjøre deres Duffer og Anskuelse gjældende i Sager, der ligge indenfor dets territoriale Omraade, det vil sige: indenfor Amtets Grændser, og indenfor dets legale Omraade, det vil sige indenfor Amtsraderets Competence, men derunder hører det jo netop at tilveiebringe og at administrere Udgifterne for Amtet. Hvis Sagen altsaa virkelig kun angik Kjøbenhavns Amt, saa siger jeg, at det maatte overlades til Amtsraderet for Kjøbenhavns Amt at ordne den og til Amtets Indvaanere at bevæge eller, om man vil, at tvinge deres Amtsrader til at fyldestgjøre deres Begjæring. Med andre Ord, isaafald maatte begge Parter blive enige med hinanden om, at Kassekassen ogsaa skulde betale denne Deel af Udgifterne ved Veiene, altsaa blive enige om, at ogsaa de, der ikke særlig drage Nytte af de Veie, hvorpaa Bommene findes, skulde give deres Bidrag til disse Veie — jo flere der

kom til at bidrage, desto mindre blev Bidraget naturligviis for den Enkelte — iftedesfor at der nu er lagt et særligt Bidrag paa dem, der særlig afbenytte de paagjældende Veie. Men dette er jo slet ikke Spørgsmaalet. Var der kun Tale om et Spørgsmaal mellem Kjøbenhavns Amtsrader og Kjøbenhavns Amtets Indvaanere, saa vilde denne Sag slet ikke være kommen herind, og saa kunde man aldrig være falden paa at ville gribe ind med Lovens Tvang. Men Spørgsmaalet er ganske simpelt det, om Kjøbenhavns Amt foruden det store aarlige Bidrag, som det i en lang Række af Aar skal have af Statskassen til sine Veies Vedligeholdelse — hvilket jeg heller ikke nævnte før, fordi jeg paa ingen Maade vil berøve det Noget af, hvad det nu har — tillige skal have en særlig Afgift af de omboende Amter og af Staden Kjøbenhavn. Spørgsmaalet er altsaa, om alle Kjøbenhavns Amtets Beboere, der, som naturligt er, betale og udrede den allerstørste Deel af de Indtægter, som indflyde gjenem disse Bomme, foruden at kræve en Omordning af Fordelingen af Udgifterne derved paa deres egne Statteydere, tillige skulle kunne kræve at opbevare et Bidrag dertil fra andre Amter og navnlig fra Staden Kjøbenhavn. Et saadant Bidrag kunne de naturligviis kun vynaae, enten derved at Bommene vedblive at bestaae, eller derved at de andre Amter og Kjøbenhavn tvinges til afløse Bommene, men til dette Sidste er det, at der efter min Overbeviisning ikke er nogen retfærdiggjørende Grund. Det er allerede stærkt nok, at de ikke, som Tilfældet er i alle andre Amter, ganske alene skulle vedligeholde deres egne Veie. Men paa at tvinge de andre Amter og Kjøbenhavn til at udrede en særlig Afgift af deres særlige Repartitionsfond og af Byens Kasse og saa paa at lade Bommene bestaae, saa at endel Beboere for Benyttelsen af Veiene, hvorpaa de findes, kunne komme til at erlægge en vis Kjendelse, er der stor Forskjel.